

Intervju

Intervju s Glorijom Pinturić, članicom Djevojačkog zbora *Zvezdice*, glumicom u operi *Brundibar*, nagrađivanoj pijanistici

Naravno da postoji mala nervoza prije nastupa i uvijek imaš to neko pitanje hoće li im se sviđati ili kako će djeca i odrasli reagirati na predstavu...

I ove školske godine učenici 7. i 8. razreda sudjelovali su u projektnoj aktivnosti projekta Dijalogija: edukacijski programi Festivala tolerancije. Tijekom posjeta spomen-području Jasenovac gledali su operu za djecu Brundibar u kojoj je sudjelovala učenica 7. razreda Glorija Pinturić. Brundibar je opera češkog skladatelja Hansa Krase i libretom Adolfa Hoffmeistera koju su u originalu izvodila djeca koncentracijskog logora Terezin u Čehoslovačkoj.

Je li ti ovo prvo glumačko iskustvo? Je li ti ovo prvo glumačko iskustvo u operi?

Ovo mi nije prvo glumačko iskustvo, imam već iskustvo na kazališnim pozornicima i pred televizijskim kamerama. Glumila sam u puno opera, neke od njih su *La boheme* i *Turandot*.

Koja je tvoja uloga u operi? Kako si dobila tu ulogu?

Bila sam obična djevojčica u tom gradu koja je s ostalom djecom pokušavala dobiti mlijeko za Jožicu i Anušku. Članica sam Djevojačkog zbora *Zvezdice* pa nisam išla na nikakvu audiciju. Tko zna tekst i redovito dolazi na probe, automatski je uključen u predstavu.

Gdje su se održavale probe i koliko često? Opiši nam jedan dan na probi. Može li glumac predložiti redatelju neke ideje za predstavu?

Tjedan dana prije početka nove školske godine imali smo probe svaki dan. Probe su se održavale kod Maksimira u Centru za kulturu i informacije. Ljeti smo imali probe u Ulici Ivana Kukuljevićeva svaki utorak, četvrtak i subotu. Nekad se znalo dogoditi da probe imamo svaki dan jer smo imali previše slobodnog vremena.

Kada se svi okupimo na probi, prvo se upjevavamo, a nakon toga radimo režijsku probu. Ponekad bez kostima, a ponekad s kostimima. Ja sam često redateljima predlagala neke ideje za predstavu, većinom smo se prisjećali što smo radili na predstavi *Brundibar* prije nekoliko godina.

Kako pamtiš tekst? Služiš li se nekim posebnim tehnikama? Što ako zaboraviš tekst?

Nemam nikakvu tehniku i metodu, u *Brundibaru* pjevamo s rimom pa se onda lakše zapamti. Riječi ti jednostavno dođu automatski. Nikad mi se nije dogodilo da sam zaboravila tekst. Jednom sam prije predstave *La boheme* promukla, tako da zapravo uopće nisam pjevala, nego sam samo trebala jako artikulirano govoriti kao da izgleda da zapravo pjevam.

Imaš li tremu pred nastup? Predstavu su gledali učenici iz škole i razreda te tvoji učitelji? Kako si se osjećala pred poznatom publikom?

Nemam tremu pred nastup, već sam se privikla na publiku. Naravno da postoji mala nervoza i uvijek imaš to neko pitanje hoće li im se sviđati ili kako će djeca i odrasli reagirati na predstavu. Kada sam vidjela prijatelje iz razreda, nekako sam se čudno osjećala, ali sam bila fokusirana na predstavu i nisam previše obraćala pozornost na publiku.

Učenicima su se jako sviđjali kostimi. Jesu li šivani po mjeri? Gdje si bila na probi za kostime?

Mislím da su kostime negdje uzeli ili već prije napravili pa kako komu nešto sjedne tako kostimograf pokušava iskombinirati nešto. Kostimograf je s nama na svakoj probi pa nam ponekad dodaje neke rekvizite kad trebamo brzo ući na pozornicu. Na Maksimiru, dok smo imali režijske probe, kostime smo isprobavali i presvlačili se iza jedne zavjese koja je bila postavljena na pozornici.

Bi li se voljela i dalje baviti glumom ili imaš neke druge interese?

Sad sam jako zainteresirana za klavir zato što imam vrlo interesantan repertoar, ali htjela bih se baviti i glumom.

(Razgovarale: Iva Jeđud i Vita Žitnjak, 8. a)

Glorija prije nastupa

